

„Abortus voelde eerst als een opluchting”

Je bent zwanger en je vriend loopt bij je weg. Wat dan? „Kies voor jezelf, kies voor abortus!” roepen sommigen. „Kies voor het ongeboren leven, kies voor bevallen!” zeggen anderen. Wat speelt er allemaal mee in zo'n situatie? Erg veel, zo laat het levensverhaal van de nu 27-jarige Nova zien. Ze was een halfjaar geleden zwanger van een zontje en kijkt nu terug op een emotionele weg van uitzichtsloosheid, twijfel en spijt.

Ik had een gelukkige jeugd, vertelt Nova. „Mijn ouders zijn na 29 jaar nog bij elkaar en mijn broertje en ik hebben het altijd goed gehad. Ik ging naar christelijke scholen. Het geloof speelde thuis geen grote rol, maar op school wel. Op mijn veertiende kreeg ik mijn eerste vriendje en ook daarna heb ik altijd relaties gehad.” Toen Nova zeventien was, kreeg ze een langdurige relatie. Ze trouwde met haar toenmalige partner en werd op haar negentiende voor de eerste keer moeder. „Mijn zontje is nu zeven jaar oud. Ik besefte op jonge leeftijd dat ik kinderen wilde hebben, dat was een van mijn grootste wensen. Een gezin en kinderen, dat was mijn 'droombaan'. Ik wilde het huishouden doen en koken voor mijn gezin, verder hoefde ik niet zoveel. Na een poos gingen mijn man en ik uit elkaar. Als alleenstaande ouder fulltime werken was erg zwaar, dus daar ben ik mee gestopt.”

Weggelopen

Een aantal jaar later kreeg Nova een nieuwe vriend. „Die relatie was vanaf het begin niet gezond. Ik gaf veel, maar ik kreeg weinig terug. Mijn toenmalige partner had een psychische aandoening, maar die was op dat moment nog niet zo ernstig dat er acuut iets aan gedaan moest worden. We wilden samen graag een kindje krijgen en toen ik zwanger werd van een zontje, waren we er allebei erg blij mee. Alles ging goed, maar toen werd de psychische ziekte van mijn toenmalige partner erger. Vervolgens is hij van de ene op de andere dag mijn leven uitgelopen, zonder uitleg en zonder reden. De dag nadat hij weg was gegaan, heeft hij zijn spullen laten ophalen en dat was het einde van onze relatie. Ik was op dat moment vijftien weken zwanger en mijn wereld stortte in. Het was een onmogelijke situatie. Ik dacht dat onze liefde groot genoeg was om de zorgen te overwinnen, maar hij maakte een andere keuze. Blijkbaar voelde hij niet dezelfde liefde voor mij als ik voor hem. De eerste twee weken nadat mijn ex vertrokken was, heb ik geen contact met hem gehad. Twee weken later kwam hij langs, omdat hij me graag nog wilde zien en spreken. Ik wilde graag een antwoord op de vraag

waarom hij weg was gegaan, maar die heb ik niet gekregen.” Nova wist niet wat ze moest doen. „Ik leefde in een roes, maar de zwangerschap was een acuut probleem. Financieel gezien kon ik geen zorg dragen voor twee kinderen. Ik wilde ook niet de zorg dragen voor een kind van wie de vader bij mij was weggegaan. Ik was al best lang zwanger, dus ik had niet zoveel tijd om na te denken. Ik voerde gesprekken met mijn ouders. Zij gaven aan dat ze me zouden steunen, ook als ik het kindje zou houden. Maar op dat moment waren de zorgen zo groot dat ik geen uitweg zag. Het kindje houden was voor mij geen optie. Ik maakte een afspraak bij een abortuskliniek met de gedachte: Als ik me tussentijds bedenken kan ik altijd nog beslissen om het niet te doen. Maar op dat moment voelde het voor mij eigenlijk niet als een keuze. Niet omdat abortus mij door mijn omgeving werd opgelegd, maar door wat de vader van mijn kindje had gedaan. Ik had veel twijfels en vragen. Wat als de psychische ziekte van mijn ex overdraagbaar is? Wil ik het mijn kind aandoen dat hij op zijn achttiende op

zoek moet naar zijn biologische vader? En hoe zou mijn andere zoon op het kindje reageren? Ik maakte de keuze voor een abortus en het voelde als een opluchting. Ik dacht: als mijn baby weg is, kan ik verder met mijn leven, dan is dit moeilijke hoofdstuk in mijn leven afgesloten. Het was het enige overlevingsmechanisme dat ik had.”

Abortus

Nova voelde zich erg eenzaam toen ze de beslissing voor een abortus maakte. „Er was niemand die begreep hoe ik me voelde. Ik heb zelf deze keuze gemaakt. Het was een moeilijk besluit om een gewenst kindje niet te houden. Op dat moment heb ik geen rekening gehouden met wat God van deze keuze vond. Ik was boos en ik dacht: Hoe kan Hij dit toelaten? Waarom krijgen anderen het geluk in de schoot geworpen en zit ik met deze ellende? Gelukkig was de sfeer in de abortus kliniek heel fijn en waren de verplegers en artsen heel lief voor me. Omdat ik meer dan vijftien weken zwanger was, ging ik naar een tweede-

beeld RD

beeld Pro Life / Gettyimages

trimesterkliniek.”

In het eerste trimester van de zwangerschap kan een kindje door middel van een abortuspil of een zuigcuretage worden weggehaald. Een kindje van vijftien weken moet echter onverdoofd in de baarmoeder “ontmanteld” worden. Dat is heel heftig.”

Woede

Nova's opluchting na de abortus duurde niet lang. „Ik probeerde te verdringen wat er gebeurd was, maar na een aantal dagen ging het fout. Het voelde alsof er een bulldozer over me heen reed. Ik begreep mezelf niet, ik voelde woede richting mijn ex en ik was ontzettend verdrietig. Ik dacht dat ik gek werd, dat ik het niet zou overleven. Ik stortte me in drank en drugs, maar ook dat hielp niet. Ik voelde me schuldig richting mijn ongeboren kindje. Door te kiezen voor abortus kon ik de controle over mijn leven terugkrijgen, want ik had over de hele situatie verder niets te zeggen gehad. Op deze manier heb ik de zwangerschap over mijn leven herpakt, maar wel ten koste van mijn kind.” Nova zag het niet meer zitten. „Ik ging naar de huisarts en deze schreef antidepressiva voor, maar die werkten niet. Ik besefte dat ik hulp nodig had en daarom ging ik zoeken via Google. Ik wilde specifieke hulp voor abortus en op het internet kwam ik Er is hulp, de hulpafdeling van Stichting Schreeuw om Leven tegen. Ik las de website en dacht: Dit is het, dit heb ik nodig. Ik belde en kon gelijk terecht om mijn hart te luchten. Het was het begin van een lange weg waarin er veels is veranderd en verbeterd.”

Hulp

Nova heeft de counseling van Er is hulp als erg positief ervaren. „In het begin

werd ik geconfronteerd met wat er op de dag van de abortus precies is gebeurd. Ik moest de gebeurtenissen van A tot Z opschrijven en de brief voorlezen aan mijn hulpverlener. Op deze manier doorbreek je je grenzen om daarna stapje voor stapje verder te komen. Ik kreeg een boekje met informatie en opdrachten en tijdens de sessies bespraken we hoe het de afgelopen tijd was gegaan en of er momenten waren dat ik het niet zag zitten. Naarmate de tijd verstreek, merkte ik dat de gebeurtenissen minder pijnlijk voelden. Het verdriet kreeg een plekje en de scherpe randjes gingen eraf. Aan het einde van een sessie bidden we altijd samen. Op een gegeven moment voelde ik dat God altijd bij me was en nog steeds is. Dat is een ommekeer geweest voor mij persoonlijk, voor hoe ik naar de abortus kijk en voor de counseling. Op dit moment voel ik me echt vergeven. Bij een abortus draait het erom dat je vergeving bij God vindt en dat je jezelf vergeeft. Er is hulp biedt christelijke hulpverlening en maakt gebruik van rouwverwerkingmethodes die gebaseerd zijn op de vergeving door de Heere Jezus. Samen met mijn counsellor ben ik aan de slag gegaan met Bijbelteksten waarin te lezen valt wie God is en wat Hij zegt. We zijn overgestapt naar een methode waarin je veel in de Bijbel graaft. Ik heb me nooit gepusht gevoeld om in God te gaan geloven, het is iets wat me overkomen is.”

Nooit meer

Op de vraag of ze nog eens voor abortus zou kiezen antwoordt Nova stellig. „Nee. Abortus is niet iets dat je zomaar even doet, het geeft je levenslang. Er is een leven voor en een leven na de abortus. Het leven vóór de abortus is voor mij niet meer zo belangrijk vergeleken met hoe ik nu in het leven sta.” Nova vindt het lastig om te bedenken hoe het zou zijn als ze het kindje wel gehouden had. „Mijn huidige vriend geeft aan dat hij, samen met mij, voor het kindje gezorgd zou hebben. Dan zou het goed zijn gegaan. Maar ik weet niet hoe het was geweest als het kindje vijftien jaar oud zou zijn. Op een gegeven moment zou ik moeten vertellen dat mijn partner niet zijn biologische vader is. Dan was hij vragen

gaan stellen en misschien wel op zoek zijn gegaan naar zijn eigen vader, of hij naar zijn kind. En wat zou ik ervan vinden als het kindje bepaalde uiterlijke kenmerken van mijn ex-partner zou hebben geërfd? Als vrouw ben je geprogrammeerd om van je kinderen te houden, dus ik had ongetwijfeld ontzettend veel van het kindje gehouden. Maar hoe het zich allemaal ontwikkeld had? Het risico dat ik een postnatale depressie zou hebben gekregen, was groot.”

11 november 2018 was Nova's uitgekende datum. „Op die dag heb ik er veel over nagedacht. Zou ik nu al bevallen zijn? Hoe zou mijn zontje eruit hebben gezien? We hebben een korte herdenkingsdienst gehouden, waarin we ballonnen met brieven eraan hebben opgelaten. Het is een eerbetoon aan het leven van mijn zontje, dat wij altijd zullen blijven viëren. Ik geef hem een duidelijke plek in mijn leven, in alles wat ik doe. Hij wordt niet weggemoffeld en dat zal ik ook nooit laten gebeuren.”

Voor (ongewenst) zwangere vrouwen heeft Nova het volgende advies: „Zoek contact met een organisatie als Er is hulp of

Siriz. Probeer een duidelijk beeld te krijgen van wat een abortus is, hoe deze wordt uitgevoerd en wat de consequenties ervan zijn. Maak niet zomaar een keuze! Weet dat je niet alleen bent, er is hulp.”

Toekomst

Nova ziet de toekomst positief tegemoet. „Mijn vriend en ik willen trouwen en kinderen krijgen. Ik hoop dat ik nog een keer de kans krijg om moeder te worden, die droom heb ik nog steeds. Ik heb veel steun en hulp gekregen en uiteindelijk ben ik er goed uitgekomen. De toekomst ziet er rooskleurig uit, maar daar heb ik hard voor moeten vechten. Ik wil graag bezig blijven met het geloof en dat als rode draad in het leven van mijn gezin gebruiken. Dat is heel belangrijk voor ons!”

De naam van de geïnterviewde is om privacyredenen gefingeerd.

Feiten en cijfers

Cijfers over abortussen in Nederland worden jaarlijks gepubliceerd door de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ). Een kleine greep uit de cijfers over 2016:

- Aantal abortussen per jaar: 30.144
- Aantal zwangerschapsafbrekingen per 1.000 vrouwen (15-45 jaar): 8,5
- Aantal zwangerschapsafbrekingen per 1000 levendgeborenen: 154
- Zwangerschapsduur bij afbreking:
  - 0-12 weken: 24.548 (81%)
  - 13-24 weken: 5.538 (19%)
- Abortussen bij tieners: 2.941
- Behandelwijze
  - Instrumentele behandelingen: 2.668 (9%)
  - Medicamenteuze behandelingen (abortuspil): 7.139 (35%)
  - Combinatie: 20.316 (56%)

■ Abortus op basis van resultaten prenatale diagnostiek 4,6%

Per dag worden ongeveer 500 baby's in Nederland geboren. Dat zouden er 580 zijn als niet één op de zeven zwangerschappen vroegtijdig zou worden afgebroken. Wereldwijd wordt zelfs een kwart van de ongeboren kinderen geaborteerd. Ruim 30.000 abortussen per jaar in Nederland, dat komt neer op zo'n vier zwangerschapsafbrekingen per uur. De meeste zwangerschappen werden afgebroken bij vrouwen van 25 tot 30 jaar. Bij 4,6% van de zwangerschapsafbrekingen vormde prenatale diagnostiek de reden. Bij slechts 5% van de abortussen lijkt dus sprake van gezondheidsproblemen; de overige 95% betreft kennelijk gezonde kinderen.